

Jeg kommer ind på mit mørke kolde værelse. Jeg smider min tunge skoletaske på tæppet, og kryber under min varme strippede dyne. Endnu en dag hvor ingen forstår. Det er kun mig selv der forstår. De ved ikke hvordan det er at miste sin mor. De kender ikke følelsen af at savne at blive kysset, eller krammede af sin mor. At savne sin mor der skælder en ud. Savne en kvindelig person i sit liv. De har ingen ide. Hver gang jeg prøver at åbne op, virker de ligeglade. De fortæller bare de kender følelsen, eller de har prøvet at miste deres hamster. Jeg grinder lidt inde i. De er så langt fra, og det hjælper virkelig ikke.

Jeg trækker dynen helt op til hovedet, og ligger mig som en lille baby. Jeg kan høre far nedenunder. Det går ikke godt herhjemme. Flaskerne rammer gulvet. Han er i gang igen, tænker jeg. Endnu en dag hvor problemerne, bliver skyllet væk med stærkt sprut.

Jazzmusikken er meget høj, så høj at jeg tydeligt kan hører det oppe på mit værelse. Dagene hænger ikke rigtig sammen længere. De går langsomt for hinanden. Det bliver mere og mere normalt at have dårlige dage. Jeg rejser mig for at lukke vinduet. Jeg tager den lille sorte træskammel, for at kunne nå vinduet på min skråvæg. Der er dug på vinduet, og lige så snart jeg tager min arm for at lukke det, rejser min hår på armene sig. Jeg får gåsehud. Jeg ruller gardinet ned. Jeg kan bedst lide mørket. Derfor er vinter min yndlingsårstid. Man kan pakke sig selv ind, og gemme sig. Sommeren var mors yndlingsårstid. Hun elskede at være sammen med folk, og nyde varmen på hendes jorbærblond hår. Jeg hader sommeren. Det var også der det skete. Ulykken. Jeg sætter mig på sengekanten, og lader min krop falde tilbage. Jeg vil ønske, nogen gad at lytte på mig. De behøver ikke at sige noget. Bare lytte. Bare holde mig, uden at sige at det er så synd for mig. Mor var ikke den bedste. Det ved far også godt. Men jeg savner hende stadig. Selvfølgelig ikke alle de gange hun har truede mig, med at kører galt eller noget i den stil. Men jeg savner hende stadig, det er det folk ikke forstår. Alle tror at når man savner en, elskede man kun personen. Det er forkert. Tak. Du lytter til mig. Du er det jeg har brug for.

Jeg hører pludselig et skrig nedenunder. Far ligger på gulvet med blod på hans store pande. En ødelagt vodkaflaske ligger ved siden af ham. Han kniber øjnene sammen, og jeg kan se han prøver alt på ikke at græde. "Jeg kan ikke mere. Vi har ikke råd." lyder gråden fra ham. Jeg ved hvad han mener. Mor hjalp os med huslejen. Jeg lægger mig ved siden af ham. Selvom jeg ligger på det splintrende trægulv, føles det alligevel trygt. Han tager armen rundt om mig. Jeg har savnet det her. Jeg kan hører hans hjerte banke derudaf. Han aer mig lidt. Hans blide berøringen, er den eneste som føles oprigtigt. Fastnet telefon begynder at ringe. Han skynder at rejse sig.

Jeg bliver bare liggende. Jeg ser op i det hvide, lidt ødelagte loft. Han snakker meget i telefon. Han virker dog aldrig glad eller begejstret, og han siger aldrig rigtig så meget. Jeg minder mest om far. Indelukkede, og kan ikke håndtere følelser. Jeg skraber lidt i gulvet. Det er alligevel, så gammelt og slidt i forvejen. En lille splint kommer op i min lillefinger. Jeg er ligeglad. Jeg vil hellere ligge her og have ondt, end at være i skolen. Skolen er fyldt med ligeglade folk. Lærer som tror de har styr på alle deres elever. De krammer dem bare, og siger de forstår dem. Men det er bare deres job. Det føles ligegyldigt. Vennerne er der kun i de gode tider, for hvis man har det svært, lister de langsomt bagud.

Jeg lukker øjnene og tænker tilbage på dagen i dag. Skolepsykologen har sagt jeg skal fokusere på de gode stunder, i løbet af en dag. Jeg tænker først på bænken. Jeg sad i dag alene på skolebænken i frikvarteret. Alle løb og legede. De snakkede. Arme rundt om hinandens skulder. Store smil. Fodbolde, og basketbolde. Jeg sad bare der. På den kolde bæk, med min store vinterjakke. Men det var en god stund. Jeg behøvede ikke at smile, uden at mene det. Jeg behøvede ikke at være opmærksom på at folk vil spørge ind til mig. Ingen kom hen til mig, og det føles på en måde befriende. Det var engenligt rart at være lidt usynlig. Det er bedre end at være usynlig når folk faktisk er der.

Tænk at du sidder og læser hver enkelt ord. Det føles næsten som om du er her. Du er sådan en jeg har brug for. Min matematiklærer spurgte i dag om jeg var okay. Hvad er dog det får en spørgsmål. Spørgsmålet er alt for bredt. Hvad ville han have jeg skulle svarer. Hvordan okay. Okay humør. Okay i skolen. Okay derhjemme. Jeg kan ikke få mine tanker ud, og beskrive hvad jeg går og føler. Jeg nikkede bare. Han sagde jeg altid kunne snakke med ham. Jeg gider ikke at drøfte med min matematiklærer, at jeg hverdag tænker på at kunne forsvinde. Han vil sikkert bare bruge det som en god historie, inde på lærerværelset. Latter og kaffe, vil sikkert fylde rummet. Jeg sagde bare, at det ikke var nødvendigt. Men alle lærerne behandler mig som om jeg er en særting. Måske er jeg. Men de tager altid mig, når jeg deltager i timen. Og de skælder mig aldrig ud når jeg ikke har lavet mine lektier, eller når jeg kommer for sent. Det som om jeg er en eller anden, som er helt anderledes for andre. Som om jeg har en sygdom, eller er en kendt person. Det irriterer mig grænseløst. Hvorfor kan jeg ikke blive stillede de samme spørgsmål. Bare begrund af mor. Døde mor. De forstår intet. De skal også altid snakke så meget. Kaffeånden og det der medlidenhedsblik, som de tror jeg bliver kureret af.

Clara Dyg Koch, 14 år

Du er her stadig. Du har ikke bakket ud endnu. Du har ikke lukket bogen, og forsat med dit liv. Du lytter til mig, og er der bare. Du læser ordene overraskende hurtig. Det er som om du venter på en spændende plottwist. Det kommer ikke til at ske, desværre. Dagene gentager sig jo bare. Men jeg kommer heldigvis også længere og længere væk fra mor, selvom jeg på en måde ikke har lyst. Hvis du var her i virkeligheden, vil jeg kramme dig. Du er den jeg mangler i mit deprimerende, kedelige liv. Du hører min historie, men jeg vil aldrig hører din. Jeg ville gerne have chancen om at lærer dig at kende. Det kommer dog aldrig til at ske. Du har læst alle linjerne. Jeg har gjort mig sårbar over for dig, og du har forstået det. Tak for det. Dog i enden vil du lægge bogen fra dig, og glemme det her. Men det er også okay. Vi skal begge to videre med vores liv, tak for at være min ven for denne korte stund. Du var min gode stund i dag.

Titel: Mellem linjerne